

Jeden

Gundar Bitkár, kapitán a kormidelník skandijskej lode *Vlčí mrak*, sklúčene prežúval tuhý kus údeného mäsa.

Muži z jeho posádky sa chúlili pod jednoduchými prístreškami medzi stromami, ticho sa rozprávali, jedli a snažili sa zohriať pri malých čmudiacich ohníčkoch, ktoré sa im v tomto počasí podarilo zapáliť. Takto blízko pri morskom brehu sa sneh cez poludnie menil na studenú kašovitú brečku, a ako popoludnie ubiehalo, znova zamrzol. Gundar vedel, že posádka sa naňho spolieha. A vedel, že im čoskoro bude musieť povedať, že pre nich žiadne riešenie nemá. Ostali trčať v Araluene a nemali žiadnu nádej na záchranu.

Sedemdesiat krokov od neho, naklonený nabok, ležal na brehu rieky jeho *Vlčí mrak*. Skúsené oko námorníka i na tú diaľku rozoznalo skrútenú prednú tretinu trupu, a pri tom pohľade bolo Gundarovi vždy ťažko pri srdci. Pre Skandijca bola jeho loď takmer živou bytosťou, vyjadrením jeho vlastného bytia.

Teraz bola zničená, kým nenapraviteľne zlomený a trup skrútený. Nehodila sa už na nič, hádam iba na to, aby jej drevo využili na stavbu a na kúrenie, pretože mrazivé počasie ich ďalej zvieralo studeným objatím. Zatiaľ sa dokázal rozoberaniu lode vyhnúť, ale vedel, že už nemôže dlho čakať. Budú potrebovať drevo, aby si postavili pevnejšie chatrče a aby mali čím zakúriť. Pokým však ešte vyzerala ako loď, aj s tým prekliatym skrúteným trupom, ostávalo mu niečo z jeho pýchy, že je skirlom, ako Skandijci nazývali svojho lodného kapitána.

Táto plavba bola hotové nešťastie od začiatku až do konca, premýšľal zachmúrene. Vybrali sa na nájazd na galické a iberijské pobrežné dediny a pri tom sa držali ďalej od Araluenu. K nájazdom na araluenské pobrežie teraz dochádzalo zriedka, pretože skandijský oberjarl podpísal dohodu s araluenským kráľom. Nájazdy vlastne zakázané nemali, ale oberjarl Erak ich neschvaľoval a iba veľmi hlúpy alebo šialene odvážny skirl by chcel čeliť Erakovmu spôsobu neschvaľovania.

Ibaže Gundar so svojou posádkou boli poslední, ktorí sa z nájazdovej flotily dostali cez Úzke more, takže dediny našli prázdne. Buď ich vyplienili predchádzajúce posádky, alebo ich dopredu varovali a obyvatelia si to boli odhodlaní s osamelými oneskorencami vybaviť. Došlo k tvrdým bojom a Gundar stratil niekoľko mužov, ale nič nezískal. Poslednou nádejou bol nakoniec ostrov neďaleko juhovýchodného pobrežia Araluenu. Zúfalo potreboval zásoby, ktoré by jemu i posádke umožnili prežiť zimu pri dlhej spiatočnej ceste na sever.

Smutne sa usmial, keď na to spomínal. Ak mala celá výprava svetlý bod, potom to bolo toto. Skandijskú posádku, ktorá bola odhodlaná bojovať a stratiť ďalšie životy, aby

získala jedlo, privítal mladý hraničiar. Presne ten, ktorý pred niekoľkými rokmi bojoval po Erakovom boku proti Temudžajcom.

Hraničiar im prekvapujúco ponúkol zásoby. Dokonca ich pozval na hostinu s hradnou smotánkou. Gundar sa pri spomienke na ten večer široko usmieval. Spomenul si, ako vzorne sa jeho drsní námorníci správali, ako účastníkov stolovania zdvorilo žiadali, aby im láskavo podali mäso, alebo si nechávali doliať iba trošičku piva do džbánkov. Inak to boli chlapi zvyknutí kliať od pľúc, holými rukami trhať kusy mäsa z pečeného diviaka a občas si poriadne prihnúť piva rovno zo súdka. Ich pokusy zapadnúť medzi nóbl spoločnosť budú doma v Skandiji námetom mnohých ohromujúcich príbehov.

Skirlov úsmev pohasol. Doma v Skandiji. V tomto momente nemal žiadnu predstavu, ako sa dostanú späť. A či sa vôbec vrátia. Ostrov Seacliff opustili syti a so zásobami na dlhú plavbu. Hraničiar im dokonca poskytol malú korisť z tejto výpravy v podobe jedného otroka.

Ten človek sa volal Buttle. John Buttle. Bol to zločinec – zlodej a vrah – a keby ostal v Araluene, mohol hraničiarovi spôsobiť nepríjemnosti. Mládenec požiadala Gundara o láskavosť, aby ho zobral so sebou do Skandije ako otroka. Skirl, prirodzene, súhlasil. Šlo o silného, zdravého muža, a keby sa dostali domov, vyniesol by mu slušné peniaze.

Keby sa dostali domov. Ale uvidí ešte vôbec niekedy Hal-lasholm? Neďaleko pred mysom Sentinel vplávali priamo do mohutnej búrky a tá ich zahnela na juhozápad.

Keď sa priblížili k araluenskému pobrežiu, Gundar prikázal, aby Buttlovi uvoľnili putá. Blížili sa k pobrežiu po zátveternej strane, z čoho majú všetci námorníci hrôzu,

a bolo dosť pravdepodobné, že loď nevydrží. Ten človek by mal dostať šancu, myslel si Gundar.

Ešte stále cítil to hrozné zaprašťanie a škripot, keď *Vlčí mrak* narazil do skál, ktoré sa skrývali pod hladinou. V tej chvíli mal pocit, ako keby sa lámala jeho vlastná chrbtica, a prisahal by, že počul, ako loď zmučene zastenala. Podľa ochabnutej odozvy na pohyby kormidla, podľa spôsobu, akým sa prehli rahná, a podľa brázdy medzi vlnami okamžite poznal, že sa zlomil kýl. S každou ďalšou vlnou sa trhlina prehľbovala a bolo iba otázkou času, kedy sa loď rozpadne na dva kusy a pôjde ku dnu. Ibaže *Vlčí mrak* bol odolná loď a nebol pripravený potopiť sa pod hladinu a zomrieť – teraz ešte nie.

Potom, akoby bohovia odmenili bojovnosť zranenej lode a námahu posádky drvenej búrkou, Gundar uvidel v skalnatom pobreží medzeru, v ktorej sa pred nimi otváralo široké ústie rieky. Rýchlo k nemu zamieril a loď sa horkoťažko vliekla po vetre, ale úspešne sa dostala do bezpečných riečnych vôd. Vyčerpaní veslári sa na laviciach vystrelili, ustal vietor aj divoké vlny.

A práve vtedy sa Buttle chopil príležitosti. Vytrhol jednému námorníkovi z opaska nôž a podrezal mu hrdlo. Ďalší veslár sa mu v tom snažil zabrániť, ale nestál dosť pevne a Buttle zabil aj jeho. Potom sa prehupol cez zábradlie a plával k druhému brehu. Nemohli ho prenasledovať. Napočudovanie plávať vedelo iba veľmi málo Skandijcov a loď sa už takmer potápala. Gundar ho preklínal, ale musel ho nechať tak a sústrediť sa na hľadanie miesta, kde by mohli loď vytiahnuť na breh.

Za ďalšou zátočinou objavili úzky pruh kamenitého brehu, ktorý vyhovoval ich potrebám, a Gundar naň s *Vlčím*

mrakom šikmo narazil. Práve vtedy cítil, že kýl s konečnou platnosťou praskol, ako keby loď chránila posádku až do posledného okamihu a potom im pod nohami ticho zomrela.

Tackavo vyšli na breh a utáborili sa medzi stromami. Gundar usúdil, že urobia najlepšie, keď sa budú správať nenápadne. Bez lode totiž nemali ako uniknúť a on netušil, ako by sa k nim miestni obyvatelia mohli zachovať ani koľko ozbrojených mužov by dokázali dať dohromady. Skandijci pred bojom nikdy necúvli, ale keď už ostali visieť v tejto krajine, bolo by hlúpe, aby ho privolávali.

Jedla mali vďaka hraničiarovi dosť a Gundar potreboval čas, aby vymyslel, ako sa z tejto šlamastiky dostať. Možnože keby sa počasie umúdrilo, dokázali by z trémov *Vlčieho mraku* postaviť malú loď. Povzdychol si. Nebol si tým však istý. Bol kormidelník, nie staviteľ lodí. Obzrel si malý tábor. Na kopčeku za rúbaniskom, kde sedel, pochovali dvoch mužov, ktorých Buttle zabil. Nemohli im dopriať ani správnu pohrebnú hranicu, ako sa na Skandijcov slušalo. Gundar sa vinil za ich smrť. Bol to napokon práve on, kto prikázal, aby zajatcovi sňali putá.

Potriasol hlavou a ticho si hundral popod fúzy: „Do horúcich pekiel s Johnom Buttloom! Mal som ho hodiť cez palubu. Aj s putami.“

„Vieš, ja s tebou v podstate súhlasím,“ povedal za ním niečí hlas.

Gundar vyskočil na nohy, prudko sa obrátil a ruka sa mu posunula k dýke pri boku.

„Sto Thurakových rohov!“ vykrikoval. „Odkiaľ si, dočerta, vyskočil?“

Na klade niekoľko krokov za ním sedela čudná postava, zahalená do zvláštneho čiernobieleho pláštá. Sotva Gundar

kliatbu vyslovil, ruka s napoly vytasenou dýkou zaváhala a oči sa pozreli na zjavenie pozornejšie. Okolitý les bol temný a strašidelný. Možno šlo o ducha alebo o prízrak, ktorý stráži tunajší kraj. Vzory na plášti sa Gundarovi pred očami mihali a premieňali a on zažmurkal, aby zaostril. Ozvala sa hmlistá spomienka. Uvedomil si, že toto už kedysi videl.

Gundarovi muži počuli, že sa niečo deje, a začali sa sťahovať okolo neho. Postava v plášti a s kapucňou na hlave mala v sebe niečo, čo znepokojovalo aj ich. Gundar si všimol, že dávajú pozor, aby stáli dosť ďaleko za ním, a spoliehajú sa na jeho velenie.

Postava sa vzpriamila a Gundar mimovoľne o pol kroka ustúpil. Potom, rozhnevaný sám na seba, rázne urobil veľký krok vpred. Keď prehovoril, jeho hlas znel pevne.

„Ak si duch,“ povedal, „nechceme ťa uraziť. Ale ak nie si duch, povedz mi, čo si zač, lebo sa z teba duch čoskoro stane.“

Bytosť sa ľahko usmiala. „To si povedal pekne, Gundar Bitkár, naozaj veľmi pekne.“

Gundar cítil, ako mu vlasy vstávajú dupkom. Hlas znel celkom priateľsky, ale toto... stvorenie... poznalo jeho meno. Mohlo to znamenať jedine, že tu pôsobia nejaké nadprirodzené sily.

Postava zdvihla ruku a stiahla si kapucňu z hlavy.

„Ale no tak, Gundar, čože ma nepoznávaš?“ opýtala sa zvesela.

Pamäť sa prebudila. Toto určite nebol nejaký vyziabnutý duch. Bola to mladá tvár s krátkymi hnedými vlasmi nad hlbokými hnedými očami a širokým úsmevom. Povedomá tvár. A Gundar si odrazu spomenul, kde ten čudný meňavý vzor plášte predtým videl.

„Will Dohoda!“ vykrikoval prekvapene. „Si to naozaj ty?“

„Nikto iný,“ odpovedal Will, vykročil dopredu a napriahol ruku v geste, ktoré všade na svete znamená mier a priateľské privítanie. Gundar ruku uchopil a riadne ňou potriasol. V neposlednom rade aj s úľavou, že proti nemu nestojí nejaký nadpozemský obyvateľ lesa. Počul, ako členovia posádky za jeho chrchtom hlasnými výkrikmi vítajú nečakanú udalosť. Hádal, že prežívajú rovnakú úľavu. Will si ich s úsmevom prezeral.

„Vidím niektoré známe tváre,“ poznamenal. Jeden či dvaja zo Skandijcov ho nahlas zdravili. Pozorne sa na posádku zadíval a potom mierne zvrátil čelo.

„Nevidím Ulfa Dubotrasa,“ povedal Gundarovi. Ulf bojoval vtedy proti nájazdníkovi z východu a ako prvý spoznal Willa na ostrove Seaclyff. Sedeli spolu pri tej pamätnej hostine a spomínali na bojové zážitky. Will postrehol, že Gundarovou tvárou preletel bolestný výraz.

„Zavraždil ho ten zradca Buttle,“ povedal.

Willov úsmev sa vytratil. „To je mi veľmi ľúto. Bol to dobrý chlap.“

Všetci na chvíľu stíchli a spomínali na mŕtveho druhu. Potom Gundar ukázal k tábora za sebou.

„Dáš si s nami?“ opýtal sa. „Vďaka láskavosti jedného veľmi štedrého ostrova dole na juhu máme tuhé solené hovädzie mäso a takmer vyhovujúce pivo.“

Will sa vtipu zasmial a nasledoval Gundara do malého tábora. Keď prechádzali medzi členmi posádky, niekoľko mužov vystrelilo ruku a potriaslo si s Willom pravicou.

Pohľad na známou tvár, navyše tvár hraničiara, im prinášal nádej, že sa nakoniec možno nájde aj riešenie ich neutešenej situácie.

Will si sadol na kladu k jednému z ohňov pod prístrešok, ktorý vyrobili zo štvorcovej hlavnej plachty vlčej lode. Prijal džbánok piva a vďačne pripil na zdravie všetkým okolo.

„Tak, Will Dohoda,“ povedal Gundar, „čo ťa sem privádza?“

Will si obzrel bradaté drsné tváre, ktoré ho v polkruhu obklopovali. Usmial sa na nich.

„Hľadám bojovníkov,“ vyhlásil. „Mám v pláne vylúpiť jeden hrad a počul som, že vy sa v tom celkom dobre vyznáte.“